

JAK VYŘEŠIT VLASTNÍ VRAŽDU

KRISTEN
PERRIN

Copyright © 2024 by Kristen Perrin
Translation © Jaroslav Žerávek, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
HOW TO SOLVE YOUR OWN MURDER
vydaného v roce 2024 nakladatelstvím
Dutton, an imprint of Penguin Random House LLC,
přeložil Jaroslav Žerávek
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-294-2

Pro Toma

Výroční trh v Castle Knoll, 1965

„Vaše budoucnost obsahuje suché kosti.“ Madame Peony Laneová se tváří vážně, zatímco pronáší úvodní slova věštby, která bude řídit zbytek života Frances Adamsové.

Frances je zticha, oči upírá na ženu před sebou, i když její dvě kamarádky se hihňají tomu otřesnému divadýlku. Počínaje křiklavými korálkovými závěsy zdobícími stan a konče nevkusným hedvábným turbanem jasnovidky to celé připomíná hollywoodský kýč. Peony Laneové nemůže být víc než dvacet, navzdory skřípavému hlasu, o který se pokouší ve snaze působit jako věčně mladá. Nějak to nefunguje. Všechno je to tak průhledné, že by to žádná z nich neměla brát vážně. A taky že neberou, jen Frances ano.

Vnímá každé slovo, jako by šlo o evangelium. A s každým novým řádkem té věštby číší z jejího výrazu stále větší napětí. Jako když horká voda už už dosahuje bodu varu, stoupá z ní pára, ale ještě neublá.

Když dívky opustí přítmi jasnovidčina stanu, Frances v jasném srpnovém slunci ani nezamrká. Dlouhé rozpuštěné vlasy jí rudozlatě září. Muž, který prodává jablka v karamelu, na ni dlouze pohlédne, ale ona si ho nevšímá. Vlastně po tom temném proroctví, které právě vyslechla, nedbá vůbec na nic.

Emily se do Frances zavěsí zleva, Rose zase zprava a všechny tři dívky krácejí jako řetízek chudobek mezi stánky se

starožitnostmi a cetkami. Nakrčí nosy nad řezníkem prodávajícím párky, ale zastaví se, aby si prohlédly stříbrné náhrdelníky zářící v jasném slunci. Je to jen trik, aby odvedla Francesiny myšlenky k něčemu jinému, ale Emily si koupí jemný řetízek s ptáčkem na konci. Jde o dobré znamení, prohlásí, protože ona sama se jmenuje po vrabčácích, Sparrowová.

Je to Rose, kdo se pustí bez okolků do problému.

„Frances, ty vypadáš, jako by si tě ta smrt už našla,“ poznamená a štouchne loktem do Frances ve snaze vrátit jí trochu života, jenže dívka se při tom jen víc zasmuší. „Vždyť jsou to jenom nesmysly, chápeš? Nikdo nevidí budoucnost.“

Emily si sepne dlouhé blond vlasy stužkou a pak si kolem krku připevní řetízek s ptáčkem. Leskne se na slunci – jako slabá ozvěna čepelí nože, které se třpytí na pultu loveckého stánku za nimi. Emily neunikne, že Frances upírá na přívěsek zděšený pohled.

„Co?“ zeptá se Emily. Hlas má nevinný, ale výraz ne.

„Ten pták,“ přimhouří Frances oči. „Ta jasnovidka přece říkala: „Pták vás zradí.““

„Tak to mám skvělé řešení,“ podotkne Emily. Zmizí jim v davu a o několik minut později se vrátí. „Pro tebe a Rose,“ prohlásí s úsměvem. „Teď už nikdy nezjistíš, který pták tě zradí. Mohla by ses dokonce zradit sama.“ Zasměje se a ten smích je divoký a hlasitý, jako samotná Emily.

Frances hledá v zoufalství pohledem oporu u Rose, ale ta se taky směje. „Viš, podle mě je to vlastně dobrý nápad. Vezmeš osud do svých rukou!“ Rose si připne svůj řetízek, jako všemu navzdory.

Frances zaváhá, a nakonec si vsune šperk do kapsy u sukně. „Rozmyslím si to.“

„Ale no tak, Frances, zasměj se,“ řekne Emily. „Když se budeš pořád takhle mračit, budu tě muset zabít sama.“ V koutcích očí má vějířky vrásek, jako když pod povrchem bublá další výbuch smíchu, a znovu proplete paže s jejími.

„Můžete obě přestat ignorovat, jak to bylo příšerné?“ Frances je pustí a zastaví se. Zpoceně dlaně si otře do jednobarevné bavlněné sukně a pak si založí paže na prsou. Z kapsy sukně jí vykukuje miniaturní obdélníkový poznámkový blok a na prstech má skvrny od inkoustu, jak si chvatně zapisovala každé slovo z jasnovidčiny věštby.

Rose dvěma dlouhými kroky překoná vzdálenost mezi nimi a obejmě ji paží kolem ramen. Je tak blízko, že se krátkým černým mikádem otírá Frances o tvář. „Myslím, že si ta ženská s tebou prostě zahrávala.“

„Ale vražda, Rose! To se přece nedá ignorovat!“

Emily obrátí oči v sloup. „Ale no tak, Frances! Nech. To. Být.“ Odkusuje každé slovo ve větě jako křupající kousek jablka a s Rose připomínající Sněhurku a Emilyinou zlatavou září má Frances najednou dojem, jako by všechny tři byly pohádkové postavy. A v pohádkách, když ti čarodějnice líčí tvůj osud, ty posloucháš.

Emily a Rose se znovu do Frances zavěsí a společně se dál procházejí po trhu, jenže všechno je teď tišší, jako by den někdo vyplnil vatou. Slunce stále hřeje a ze sudů ve stanech pořád teče pivo. Vzduchem se nese aroma páleného karamelu a slabý závan kouře, ale Frances jako by ztěžkly kroky. Šepetem si opakuje stále dokola tu věštbu, dokud se jí nevpálí do paměti.

Vaše budoucnost obsahuje suché kosti. Váš pomalý konec začne právě ve chvíli, kdy budete držet v dlani jedné ruky královnu. Strážte se ptáka čtveráka, protože vás zradí. A odtamtud už není cesty zpět. Ale dcery jsou klíčem k pravdě, najděte tu jedinou pravou a mějte ji nablízku. Všechna znamení ukazují na vaši vraždu.

Je to tak nepravděpodobné prorocství, že by se měla smát. Jenže ta slova už zasadila Frances do mysli semínko a drobné, ale toxické kořínky už jí začínají prorůstat.

Tři dívky si užívají odpoledne a brzy už není jejich smích tak nucený. Vtípky, klípky a drobnosti, jež zdobí jejich přátelství, se pomalu vracejí zpět. V šestnácti jsou zdary a nezdary stejně přirozené jako dýchání, a tyhle tři si jich užívají plnými doušky jako málokdo.

Jenže pokud jim něco přináší neštěstí, je to právě číslovka tři. Protože za rok už nebudou tři kamarádky. Jedna z dívek zmizí a nebude to Frances Adamsová.

Místní detektiv bude mít nevyřešený případ a jediný důkaz v malém plastovém sáčku připevněném svorkou k hlášení o nezvěstných osobách, které je mnohem kratší, než by mělo být. Jemný stříbrný řetízek s drobným přívěskem ve tvaru ptáčka.

KAPITOLA 1

Je jeden z těch těžkých letních večerů, kdy vám vzduch připadá tak hustý, že byste v něm mohli plavat. Když vyjdu z metra po cestě na Piccadilly Line, i zatuchlost Earl's Court Station mi připadá jako závan svěžího vzduchu. Než vystoupám po třech schodištích na úroveň ulice, lapám po dechu a šátrám v batůžku po lahvi s vodou. Jenže najdu jen termosku se starou kávou z dnešního rána.

Štíhlí muži v oblecích kolem mě proplouvají jako městské gazely, zatímco lokám sedlinu. Je to nechutné, jak jsem čekala, ale potřebuju kofein. Zvoní mi telefon. Vytáhnu ho z kapsy a přemáhám nutkání zkontrolovat e-mail. Místo toho přijmu hovor, který mi bliká na obrazovce.

„Jenny.“ Konečně dávám v hlase průchod veškerému vyčerpání. „Prosím tě, řekni mi, že už jsi na cestě. Ten mámin sklep bez podpory nezvládnu. Minulý týden, když jsem ho uklízela, tam byli pavouci. Obrovští.“

„Už jsem tady,“ odpoví. „Ale Annie, zůstávám na předních schodech, dokud nedorazíš, protože nemám chuť dát se vláčet domem tvojí mámou a přitom poslouchat, které zdi chce dát vybourat.“

„Dobrá volba. Navíc si myslím, že ani nesmí žádné zdi v domě vybourat. Vždyť nám ani nepatří.“

„Tak to je docela dobrý důvod. A nejspíš teď má jeden ze svých designérských záchvatů s tím, jak se blíží ta její soukromá výstava v Tate.“

Ušklíbnu se. Máma je malířka – celkem známá a úspěšná. Nebo spíš byla, dokud nevyschl zájem o její díla. Naneštěstí se tenhle kariérní sešup časově kryl se ztrátou jmění, které vydělala svou ranější tvorbou, takže jsme většinu mého dětství a dospívání strávily balancováním na tenké hranici mezi životem squatterů a uskromňováním se, protože to je přece bohémské a umělecké. „Viš, máminy designérské záchvaty mi zabrání v tom, abych donekonečna kontrolovala prázdnou doručenou poštu, takže vlastně předem souhlasím se vším, co po mně bude chtít. Mám batoh plný vzorníků barev a spousty potlačované frustrace. Jsem připravená se do toho sklepa pustit. Až na ty pavouky – ti mají na sobě tvoje jméno.“

„Teda, moje vlastní armáda pavouků,“ zavrčí Jenny. „Přesně po tom jsem vždycky toužila.“ Na okamžik se zarazí, jako by pečlivě zvažovala svá další slova. „Proč ti ta prázdná doručená pošta tak vadí? Rozeslalas nějaké další rukopisy?“ Jenny je moje nejlepší kamarádka už od devíti let. Minulý měsíc mě kvůli nadbytečnosti propustili z mizerně placeného kancelářského místa a ona se vložila do celé věci jako skvělá kombinace ramene, na kterém se můžeš vyplakat, a motivační životní koučky. Vytvořila pro mě skvělý případ, v němž tuhle situaci využila jako příležitost, abych mohla jít za svými sny a věnovat se kariéře autorky detektivek, protože která začínající spisovatelka má mámu s domem o osmi ložnicích v centru Londýna, v němž tě nechá bydlet bez nájmu výměnou za brigádnickou pomoc?

Není to typická situace pro pětadvacetiletou dívku, která se musela přestěhovat zpátky domů, i když to s sebou nese nutnost zvládat máminy nálady. Vzhledem k tomu, že právě před tím jsem úspěšně prchla, když jsem se odstěhovala, vypadá to jako krok zpět. Jenže mám celé své patro v domě v Chelsea, který se docela romanticky rozpadá. V mém dětském pokoji visí lustr, zaprášený a bez několika křišťálových dílků, a vrhá přízračné světlo na starožitný psací stroj, který jsem našla

v jedné skříni. Nepíšu na něm. Prostě si jen sem tam stisknu pár kláves kvůli náladě. Má kostkovaný plastový kryt a atmosféru šedesátek, které miluju.

„Začala jsem rozesílat nejnovější rukopis některým literárním agentům,“ řeknu a kousnu se do rtu, když Jenny nereaguje. „Je to jenom týden, co jsem obeslala prvních pár.“ Setřu si pot ze zátylku. Jdu pěšky po Earl's Court Road, a zrovna kličkuju mezi auty na protější chodník. Můj batoh váží tunu, ale v knihovně byl výprodej a já nedokázala odolat. A můžu si ospravedlnit sama před sebou, že jsem koupila sedm knih od Agathy Christie kvůli *výzkumu*. „Ale už teď začínám mít pocit, že ta moje knížka je hrozná.“

„Není hrozná.“

„Ne, vážně je. Jenom jsem to neviděla, dokud jsem ji *neposlala lidem na přečtení*.“

„Ale touhle sis byla tak jistá!“ namítne Jenny. Slyším bublání v jejím hlase. Chystá se nahodit režim roztleskávačka.

Zarazím ji dřív, než se do toho pustí. „Byla, jenže teď jsem moudřejší. Víš, jako když k tobě nejistě vrávorá batole a jeho máma se nad ním rozplývá a předpokládá, že tobě bude připadat ten její brouček stejně roztomilý jako jí. Jenže ten brouček má nudli u nosu a na oblečení zaschlé jídlo.“

„No, jo.“

„Tak já jsem máma toho děcka a právě jsem je poslala do světa s nudlí u nosu a myslím si, že je lidi uvidí mýma očima.“

„Tak mu otři obličej. Představ ho lidem, až bude čistší.“

„Jo, přesně k tomuhle nejspíš slouží korektura.“

Slyším, jak Jenny na druhém konci linky zalapá po dechu. „Annie, chceš mi říct, žeš poslala knížku literárním agentům a vůbec jsi *neprovedla korekturu*?“ Jenny se dá do upřímného smíchu a je to nakažlivé. Nemůžu si pomoci – odbočuju do Tregunter Road s širokým úsměvem ve tváři.

„Byla jsem tak nadšená!“ vypísknu. „Udělala jsem to, víš? Napsala jsem spoustu slov a na závěr KONEC.“

„Ano. A já jsem na tebe hrdá. Jenže myslím, že bys to měla dát přečíst aspoň *mně*, než to pošleš nějakým dalším agentům.“

„Co? Ne!“

„Když nechceš, abych si to přečetla já, *tak proč to posíláš cizím lidem?*“

„Už končím, jsem skoro u domu.“ Došourám se na konec ulice, kde na mě na schodech čeká Jenny.

Mámina rezidence sedí zbědovaně na konci elegantní skupinky řadových domů, jako když na zahradní slavnost zavítá Halloween. Zamávám na Jenny. Opráší si svoji elegantní sukni a prohrábne dlouhé černé vlasy. Má bezvadný cit pro módu. Já si uhladím rukou objemné letní šaty a uvažuji, proč jsem si tuhle obludnost vlastně koupila. Ze stejného důvodu, proč mě přitahují šaty, ve kterých vypadám jako viktoriánský duch. Moje světlá pleť a blond kadeře k tomu dojmu vydatně přispívají, takže bych s tím mohla už přestat bojovat.

Podobně jako máma jsme taky Jenny a já vystudovaly výtvarné umění na Central Saint Martins. Jennyini rodiče se přestěhovali do Londýna z Hongkongu, když byla Jenny úplně malá, a na celém světě neznám milejší lidi. Nikdy jsem to mámě neřekla, ale někdy, když jsem toužila po milé stabilní atmosféře, která zahrnovala tátu a sourozence, zamířila jsem po škole místo domů k Jenny, i když byla Jenny na tenisovém tréninku nebo někde jinde. Její rodiče mi dovolili, abych si u nich udělala úkoly, a já jsem klábosila s celou rodinou, zatímco mi do nosu proudily vůně z nefalšované domácí kuchyně.

Když Jenny skončila školu, přistála tak pevně na nohou, že už má vysněnou práci. Odmítla místo návrhářky kulis v Royal Albert Hall a stala se součástí týmu, který dělá výlohy v Harrods. Žije touhle prací a vytváří tam hotová umělecká díla, zvláště o Vánocích.

„Tak,“ zavěsí se do mě, „a co kdybychom se teď šly mrknout, co si pro nás nachystal sklep tvé mámy?“

Obě se na okamžik zadíváme na dům. Velké kamenné schody vedoucí ke vstupu lemují dvě zašlá arkýřová okna. Ty dveře musely být kdysi dávno zelené, jenže barva se za ty roky ve vrstvách ztratila a dřevo se poněkud zkroutilo. Ale stejně tenhle dům miluju. Tyčí se do výšky tří poschodí a okna stále stíní většina starých sametových závěsů.

„Díky, že do toho jdeš se mnou,“ řeknu. Nejsem si vlastně ani jistá, za co jsem vděčná, protože tohle je dům, ve kterém jsem vyrostla. A i když jsme tady byly jen máma a já, vždycy jsem se tu cítila šťastná. Myslím, že jsem prostě vděčná, že se Jenny objeví, když jí zavolám, i když jde o telefonát jako *Hele, nechceš se mnou uklidit náš starý sklep?*

„To je v pohodě,“ odpoví Jenny. „Stejně jsi to nejhorší oddřela minulý týden sama, ne?“

„No, ani mi nevzpomínej. Bylo tam tolik různých beden a kufrů. A stěhováci, které jsem najala, byli úplní kovbojové. Prostě to všechno naházeli do dodávky. Myslím, že jsem párkrát zaslechla cinkot rozbitého skla. Ale podepsala jsem to na tečkovaný řádek a dala to všechno dopravit do toho záhadného sídla pratety Frances v Dorsetu. Doufám, že se moc nenaštve, když se tam neočekávaně objeví hromada jejích starých krámů, ale máma nedá jinak, než že si ten sklep předělá na ateliér.“

„Frances je ta prateta, které formálně vzato tenhle dům patří, že?“

„Přesně ta.“

„Proč jsem se o ní nikdy vlastně nic nedozvěděla? Ani se s ní nesetkala?“ Z Jennyina hlasu zní upřímnost, ale zaznívá z něj i osten výčitky, jako by měla podezření, že jsem ji vynechala z něčeho důležitého.

„Neber si to nijak osobně,“ konejším ji. „Já se s ní taky nikdy nesetkala. Podle všeho nemá ráda Londýn ani cestování. A je tak bohatá, že se ani neobtěžuje to tady přijet zkontrolovat. Myslím, že dokonce mámě posílá každý týden trochu peněz. Je to takové hloupé a staromódní, jako týdenní

apanáž od rodičů, ale máma netrpí přehnanou hrdostí a bere si ji. Kdysi jsem se mámy zeptala, proč prateta Frances ty peníze posílá, ale ona jen mávla rukou a pokrčila rameny.“

„Teda,“ podotkne Jenny a vidím, že se snaží všechny ty nové informace strávit. „To zní dost bizarně. Ale co se stane, až umře? Nemá děti, které vás dvě vykopnou z domu?“

„Ne, všechno má zdědit máma.“ Obrním se před Jennyinou reakcí, protože tohle je skutečnost, kterou by po šestnácti letech měla vaše kamarádka už vědět. Ale já jsem to před ní ani netajila. Prostě je to věc, na kterou vlastně nikdy nepřišla řeč. Prateta Frances je tak vzdálená, že to mám v hlavě nastavené tak, jako by dům byl opravdu náš. Zapomínám, že prateta vůbec existuje, dokud nemusím dělat něco takového, jako vytřídit její staré věci.

Ale Jenny jen tiše hvízdne. „Rodinné peníze,“ zakoulí očima. „A já jsem si vždycky myslela, že něco takového se děje jenom ve filmu.“

Překonáme tuhý odpor vstupních dveří – pochopitelně nezamknutých. Máma je nikdy nezamyká. Říká, že pokud se někdo rozhodne vyloupit některý dům na Tregundor Road, tak ten náš určitě ne. Pohledem přelétnu po hale, po zpola obnažených cihlách, na kterých pořád ještě zbyly kusy omítky. Máma má pravdu – každému zloději by stačil jediný pohled na vrstvy loupajících se tapet, aby usoudil, že tady nenajde nic, co by stálo za to ukrást. Jenže by byl na omylu, protože většina máminých děl stojí učiněné jmění. Jenže ona by nic ze své rané tvorby, která stále visí po domě, neprodala. Na to je příliš sentimentální.

„Tady jsem!“ ozve se mámin hlas z kuchyně, která je hluboko v zadní části domu. Kráčíme po špičkách přes dvě rozlehlé místnosti, které by většina lidí využila jako obývací pokoj, jenže mámě tyhle prostory slouží za ateliér. O stěny jsou opřena velká plátna a podlaha je postříkaná barvami. Máma už před desítkami let přestala podlahy chránit. Světlo, které sem dopadá dvojicí arkýřových oken, má žlutavý nádech,

probíjí se dovnitř nejméně pětadvacetiletými nánosy městské špíny. Nepamatuju se, že by někdy za mého života dala máma okna umýt, ale jsem na tohle světlo už tak zvyklá, že kdyby to udělala, tak by mi nejspíš připadalo příliš ostré a zářivé – jako když si v jasný letní den sundáte sluneční brýle.

Máma si stáhla popelavě blond vlasy na temeni velkým zeleným šátkem a v ruce drží téměř prázdnou sklenici červeného vína. Další dvě plné čekají na stole. Naklání se nad velkým sporákem, smaží cibuli, což je její jediná kulinářská dovednost. Něco je v troubě, ale nejspíš to bude nějaká hotovka, kterou už brzy ozdobí tou smaženou cibulí.

„Na stole máš poštu,“ řekne máma, aniž se obrátí.

„Taky tě zdravím, Lauro,“ osloví Jenny mámu. Pronese to škádlivým tónem, ale máma to přesto bere jako pokárání. Obrátí se a letmo políbí Jenny na tvář.

Mně pak místo uvítání předá tu skoro prázdnou sklenici, kterou drží v ruce, a sama si vezme ze stolu plnou.

Upiju a na kořeni jazyka ucítím plynovou pachutí. Ale máma mě předběhne. „Zhasla trouba, moment.“ Z hořáku pod pánví zapálí dlouhou sirku, potom otočí knoflík na troubě do vypnuté polohy a chvíli zápolí s dvířky. Trouba už je tak stará, že člověk musí vlézt až dovnitř, zapálit ji skutečným plamenem a riskovat přitom jistou smrt. Ani se nesnažím navrhnout koupi nové, protože tuhle debatu už jsme za ty roky vedli mnohokrát. Máma si myslí, že je trouba retro a cool. To mně zase při pohledu na tu věc okamžitě vytane představa perníkové chaloupky.

Posadím se na tvrdou dřevěnou židli vedle svého batohu a uchopím tlustou obálku, která nese moje jméno. Srdce se mi rozbuší, protože jsem nedávno obeslala povídkami několik soutěží. Jenže nikdo mi už roky na něco takového poštu neodpověděl. Všechno probíhá online. Mozek mi prostě vyvádí hlouposti v důsledku očekávání, že si mě snad někdo všiml kvůli něčemu, co jsem napsala. Hodím do sebe posled-

ní zbytky rozhodně supermarketového stolního vína. Už jen ta chuť si říká o bolení hlavy.

Otevřu tlustou klopou obálky a vytáhnu dopis na hlavičkovém papíře:

Slečno Annabelle Adamsová,

dostavte se prosím do kanceláře firmy Gordon, Owens a Martlock LLC kvůli schůzce s Vaší pratetou, paní Frances Adamsovou. Paní Adamsová by s Vámi ráda projednala povinnosti, které budete mít v souvislosti s tím, že jste obmyšleným dědicem jejího nemovitého a movitého majetku.

Vtom se zarazím. „Počkat, tohle je od právníka prate-ty Frances,“ poznamenám. „Vypadá to, že ten dopis špatně adresoval, mělo tady být Laura. Jde o dědictví.“

Jenny se mi nakloní přes rameno a prolétne zrakem dopis. „Stojí tady *prateta*,“ řekne a ukáže na to místo na stránce. „To nevypadá jako chyba.“

„No, *to snad ne*,“ vyštěkne máma. Přejde ke stolu a vytrhne mi dopis z ruky. Hledí do něj tak dlouho, že z cibule začne vycházet zápach spáleného karamelu, pak odhodí dopis na stůl a vrátí se ke sporáku. Podaří se jí sundat litinovou pánev z plotny dřív, než se její obsah vznítí.

Jenny zamumlá zbytek obsahu dopisu, zatímco jí oči přebíhají mezi řádky. „Dostavte se prosím do kanceláře bla bla bla... jsou to prostě instrukce ke schůzce. Je to už za pár dní, někde v nějakém Castle Knoll v Dorsetu. No teda,“ zašeptá, „vzdálená teta v zapadlé vesničce? Záhadné dědictví? Tohle už vážně připomíná nějaký román.“

„Určitě je to určené pro mámu. Prateta Frances je extrémně pověřčivá, tak pochybuju, že by se jenom tak zčistajasna rozhodla mámu vydědit. I když vlastně,“ dodám pomalu, „vzhledem k historkám, které jsem o pratetě slyšela, by to u ní nebylo vůbec nic divného.“ Všimnu si Jennyina

ohromeného výrazu a usoudím, že jí dlužím opravdu podrobné vyličení podivného osudu pratety Frances. „Je to rodinný folklór,“ řeknu. „Vážně jsem ti to nikdy nevyprávěla?“ Jenny zavrtí hlavou a usrkne ze zbylé sklenice na stole. Pohlédnu na mámu. „Chceš jí příběh pratety Frances odvyprávět ty? Nebo mám já?“

Máma se vrátí zpátky k troubě. Znovu zápasí s dvířky a vytáhne hliníkový táč s něčím neidentifikovatelným. Popadne litinovou pánev a seškrábne spálenou cibulku na povrch pokrmu, vezme tři vidličky z košíku, kam ukládá příbory, a postaví celou tu věc mezi nás, s vidličkami nahodile zapíchnutými. Potom klesne na židli, dá si další lok vína a zlehka kývne hlavou mým směrem.

„Tak jo,“ řeknu a snažím se nasadit svůj nejlepší vypravěčský tón. Jenny uchopí láhev a dolije mi víno. „Pratetě Frances bylo šestnáct a psal se rok 1965. Ona a její dvě nejlepší kamarádky vyrazily společně na venkovský trh a tam si daly věštit budoucnost. Věštba pratety Frances zněla nějak takto: *Zavraždí tě a skončíš jako hromada suchých kostí.*“

„Teda, to je síla, líbí se mi to,“ poznamená Jenny. „Ale jestli chceš psát detektivky, Annie – a to ti říkám naprosto upřímně –, musíš ještě zapracovat na podání.“

Máma znovu drží v ruce dopis a studuje ho jako nějaký důkaz zločinu. „Tak ta věštba nezněla,“ pronese tiše. „Bylo to: *Vaše budoucnost obsahuje suché kosti. Váš pomalý konec začne právě ve chvíli, kdy budete držet v dlani jedné ruky královnu. Střežte se ptáka čtveráka, protože vás zradí. A odtamtud už není cesty zpět. Ale dcery jsou klíčem k pravdě, najděte tu jedinou pravou a mějte ji nablízku. Všechna znamení ukazují na vaši vraždu.*“

Zabodnu jednu vidličku do hustého krému, což jsou podle mě gratinované brambory z mrazáku v Tesku. „Jo. Prateťta Frances je v každém případě celý život přesvědčená, že se to naplní.“

„To je... Nedokážu říct, jestli je to v jejím případě tragické, nebo mazané,“ řekne Jenny. Obrátí se k mámě. „Takže Annie se vážně nikdy s tou dámou nesetkala?“

Máma si povzdychne a nabere si cibulku. „Dá se říct, že prostě necháváme Frances žít v jejím velkém domě a žijeme si tady po svém.“

„Počkat, takže vy máte příbuznou s panstvím na venkově a prostě ji ignorujete?“

Máma mávne nad Jennyinou poznámkou rukou. „Frances všichni ignorují. Je to cvok. Až do té míry, že se stala místní legendou – podivínská stará dáma s obrovským venkovským sídlem a hromadou peněz, která se jenom hrabe ve špíně na každého, kdo jí zkříží cestu, pro případ, že by se z něj mohl vyklubat její vrah.“

„Takže zavoláš tomu právníkovi kvůli té záměně?“ zeptám se.

Máma si stiskne kořen nosu a podá mi dopis. „Podle mě to *není* žádná záměna. Jela bych do Dorsetu s tebou, ale to datum je zvolené záměrně.“

Podívám se znovu na text. „Tvoje vernisáž v Tate,“ pronesu pomalu. „Snaží se ujistit, že nepřijedeš?“

„Frances je sice cvok, ale všechno má do puntíku naplánované. A ráda hraje hry.“

„Tak dobře,“ řeknu. Svěsím ramena při představě, že zmeškám máminu výstavu v Tate, ale tahle schůzka bude nejspíš klíčová pro naši existenci. Musím jen doufat, že ta vernisáž dobře dopadne, aby po ní následovaly další. „Ale proč já?“

Máma dlouze vydechne, než promluví. „Žije tou věštbou a léta jsem byla její jedinou dědičkou kvůli tomu řádku – *ale dcery jsou klíčem k pravdě*. Jsem jediná dcera v rodině. Můj otec byl Francesin starší bratr.“

„Druhá část té věty,“ zamyslím se. „*Najděte tu jedinou pravou a mějte ji nablízku*.“

Máma přikývne. „Vypadá to, že Frances usoudila, že už nejsem ta správná dcera.“

KAPITOLA 2

Zápisky z Castle Knoll, 10. září 1966

Píšu tohle všechno, protože prostě vím, že v budoucnu možná bude záležet na věcech, jichž jsem byla svědkem. Některé detaily, které se teď zdají podružné, se ukážou jako nanejvýš důležité, nebo naopak. Proto dávám všechno dohromady a dělám si pečlivě poznámky.

Rose si pořád myslí, že jsem potrhlá, když se upínám na tu věštbu. Jenže nezná důvod, proč v ni tak urputně věřím.

Protože mi někdo vyhrožoval ještě předtím, než jsme navštívily tu jasnovidku.

Našla jsem v kapse sukně lístek papíru, na kterém stálo: „Narvu tvoje kosti do krabice.“ Z téhle výhrůžky mi naskakuje husí kůže, když na ni pomyslím, ale musím si ji uschovat pro případ, že z ní dokážu něco vydedukovat. Nějaké vodítko, které by mohlo zastavit neblahý osud, jenž už se dal do pohybu.

A pak ta věštba – „Vaše budoucnost obsahuje suché kosti“. Dvě zmínky o kostech – to nemůže být náhoda. A taky Emily, která před pár týdny zmizela, skoro přesně rok po té věštbě.

Když mě policie vyslýchala, poznala jsem, že mým slovům tak úplně nevěří. Dokonce se mě zeptali, jestli nemám pocit, že potřebuju pomoc, když se teď všechno soustřeďuje na pátrání po Emily.

A tak jsem jim radši vůbec nepověděla o zbytku. Rozhodla jsem se tehdy a tam, že vezmu věci do svých rukou. Protože policajti jsou ti poslední, kterým je něco do toho, co se v tomhle posledním roce událo.

KAPITOLA 3

Vlak ujede jen tři zastávky a skoro se vyprázdní – všichni dojíždějící do práce vystoupí dřív, než opustíme město. Za dvě hodiny už se za okny objeví mozaikovitá zeleň zvláště dorsetské krajiny a já cítím, jak se mi žaludek zatetelí vzrušením. Vytáhnu jeden z prázdných zápisníků, které jsem si vzala s sebou, a snažím se zachytit dojmy z přírody. Tenhle vlak nejede až do Castle Knoll, tak si musím najít autobus z města s názvem Sandview, a ten jezdí jen jeden za hodinu.

Když vlak dorazí na konečnou, vidím, že můj přípoj je klasický dvoupatrový autobus s otevřenou horní palubou – takový ten, co je určen pro turisty mířící na pobřeží. Posadím se jako malé dítě hned dopředu v horním patře a autobus rachotí plejádou neznámých vesniček, až konečně dojede do Castle Knoll. Tou dobou už celých dlouhých čtyřicet minut vdechuji omamný pach hnoje smíchaný se slaným vzduchem vzdáleného moře, ale vlivem grošovaného světla a venkovských okresek, které je doprovází, to ve mně vyvolává spíš libé než nepříjemné pocity.

Vesnice Castle Knoll připomíná obrázek z plechovky sušenek – samé úzké uličky a kamenné zídky, na jednom konci s vysokým kopcem, na jehož zpustlých ramenou stojí rozpadající se ruiny normanského hradu.

Do schůzky s panem Gordonem mi zbývá ještě několik minut, proto se vydám po dlážděné hlavní ulici na obhlídku. Trochu si přitáhnu batoh a říkám si, jestli jsem si neměla

přivést víc knih. Nebo možná ten čtvrtý zápisník – vázaný v krvavě rudé kůži.

Je to tak malá vesnice, že mi stačí se obrátit kolem dokola a obhlédnu ji celou. Zřícenina hradu se vypíná na jednom konci, u úpatí stojí starobylý hostinec U Mrtvé čarodějnice. Vypadá patřičně sešle. Břidlicová střecha je nachýlená, jako by byly boky budovy příliš unavené, aby ji udržely, a vápno na tlustých zdech je vybělené sluncem a odlupuje se. Zbytek vesnice je bez kazu – až to skoro připomíná filmové kulisy. Staromódní cukrárnu už v deset dopoledne okupují turisté a velkou část ulice vedle hostince zabírá viktoriánské nádraží. Z čekajících lokomotiv stoupá pára a rodinky čekají ve frontě na jízdenky do jediného cíle vlaku, sousedního přímořského města.

Na opačném konci hlavní ulice stojí malebná malá kamenná budova s průčelím směřujícím přímo proti Mrtvé čarodějnici. Na jasně červeném štítu je zlatým písmem vyvedený nápis CRUMBWELLOVY LAHŮDKY a budova zakončuje hlavní ulici jako veselý protiklad k Mrtvé čarodějnici. Blízko lahůdkářství je hotel Castle House. Vypadá jako ten typ, co je módní, bezchybný a nóbl a nejspíš si tam za ubytování účtují majlant.

A pak už konečně otevřu dveře firmy Gordon, Owens a Martlock, která ve skutečnosti zabírá pouze přízemí jednoho z řadových domů, jež lemují hlavní ulici. Je to prostorná, vzdušná místnost a působí kupodivu přívětivě navzdory tomu, že do bývalého malého obývacího pokoje nacpali čtyři stoly. Záře ze zelených stolních lamp se přetlačuje se světlem proudícím přes prosklené vstupní dveře. U velkého stolu v jednom rohu sedí muž s kulatým obličejem, ale všechna ostatní místa jsou prázdná.

„Promiňte,“ řeknu. „Hledám pana Gordona.“

Muž vzhledne a pak několikrát zamrká. Pohlédne na hodinky a pak znovu na mě. „Já jsem Walter Gordon. Vy jste Anabelle Adamsová?“

„Ano, to jsem já, ale říkejte mi Annie.“

„Moc rád vás poznávám,“ řekne. Vstane a potřese mi rukou, ale nevyjde zpoza stolu. „Víte, jako byste z oka vypadla Lauře.“

Pousměju se, protože to slýchám tak často, že už je to docela obehnané. Ale připomene mi to, že máma tady poblíž vyrůstala a že v Castle Knoll se najdou lidé, kteří ji jako mladší znali. Lituju, že mě sem jako malou nikdy nevzala, ale ona se svými rodiči nevycházela a vždycky tvrdila, že Londýn jí bohatě stačí.

„Zrovna jsem telefonoval s Frances,“ pokračuje pan Gordon. „Mrzí mě to, ale musíme tuhle schůzku přesunout do Gravesdown Hall. Má nějaké problémy s autem. Počkáme, až dorazí ostatní, a pak se tam můžeme vydat společně.“

Sednu si na židli naproti jeho stolu a jemu dojde příliš pozdě, že se choval nezdvořile, když mi nenabídl, abych se posadila. Nejsem v tom nijak staromódní, ale pan Gordon očividně ano – má na sobě pomačkaný oblek, ale dal si práci, že si do něj zastrčil kapesník. Pohlédne na stůl vedle svého a zamumlá něco o sekretářce a čaji. „Říkal jste ‚ostatní‘. Můžu se zeptat, na koho ještě čekáme? Měla jsem dojem, že se sejdu jen s vámi a pratetou Frances.“

„Aha.“ Vypadá trochu rozrušeně, když se začne přehrabovat v dokumentech na stole. Snaží se působit úředně, ale vidím, že je nervózní. „Frances provedla některé, řekněme, *kreativní* změny, co se týče budoucích plánů s jejím majetkem. Takže se sejdem se Saxonem a Elvou Gravesdownovými, kteří dorazí pozdě – vždycky to tak dělají.“

Zmítá mnou touha zjistit, kdo jsou ten Saxon a Elva, a současně mlčet, abych nedala najevo, jak moc jsem odštížená od své pratety, která najednou rozhodla, že zdědím její jmění. Pokud je Gravesdown Hall Francesin dům, budou podle všeho ti lidé příbuzní jejího zesnulého manžela.

„A každou chvíli už by se měl vrátit můj vnuk Oliver,“ pokračuje pan Gordon. „Taky se zúčastní schůzky. No, my o vlku...“

Obrátím se na židli, když se za skleněnou výplní dveří objeví někdo z profilu. Člověk na druhé straně se lopotí s klikou, protože v ruce balancuje s podnosem plným kávových kelímků. Pan Gordon vyskočí, aby mu pomohl, a když se dveře otevrou, zalije mě zlatý paprsek dopoledního světla. Oliveru Gordonovi se konečně podaří překonat práh. Je jako ze žurnálu. Teda vlastně působí skoro až jako manekýn v tom stylu „oblékni se podle práce, kterou chceš“. Světle modrou košili zvolil očividně proto, aby mu šla k očím, a místo kravaty má rozepnutý knoflík u krku. Na sobě má šedé oblekové kalhoty a přes rameno přehozenou koženou brašnu na notebook.

V jedné ruce drží lepenkový podnos s několika kávami, a ve druhé elegantní krabici na zákusky. Na jejím víku zlatě září slova Hotel Castle House.

„Annie, tohle je můj vnuk Oliver,“ pronese pan Gordon a z hlasu mu zaznívá hrdost, která je vlastní asi všem prarodičům. „Oliver, tohle je Lauřina dcera Annie Adamsová.“

„Annie Adamsová,“ opakuje Oliver pomalu a zkříví jeden koutek úst. Zatímco pronáší moje jméno, nakloní zlehka hlavu právě jen tak, aby mu pískově blond vlasy sklouzly nepatrně do čela. Působí to jako nacvičený pohyb a já se v důsledku toho okamžitě rozhodnu, že vůči němu budu imunní. „To je skvělé jméno,“ prohlásí. „Skoro jako z nějakého komiksu.“ „Cože?“

„Víš, jako Loise Laneová nebo Pepper Pottsová.“ Pozvedne své plné ruce, jako by si chtěl tím přineseným občerstvením nadzvednout pomyslný klobouk.

„Těší mě.“ Po tváři se mi rozlije úsměv. Líbí se mi, že za tímhle atraktivním zevnějškem se skrývá mimoň. Jemu to vzápětí dojde a nasadí seriózní masku. „Frances ještě nedorazila?“ zeptá se pana Gordona. „Chtěl jsem nastoupit s kávou a zákusky. Myslel jsem, že by to gesto ocenila.“

Pan Gordon zvedne obočí. „Ty? Nebo to chtěla Rose?“

Oliver na tváři vyloudí přirozenější úsměv. „Tak, byl to Rosin nápad. Přepadla mě před hotelem Castle House a tohle

všechno mi vrazila do rukou. Myslím, že tím chtěla naznačit Frances, že se taky chce nějak podílet.“

„Proč by někdo rozdával zdarma zákusky, když je našťavný, že ho vynechali?“ podotknu. „To já bych spíš udělala pravý opak.“

Pan Gordon se pousměje. „Pravda, jenže Rose je ten typ, který se dožaduje pozorností tím, že je přehnaně laskavý.“ Uhladí rukou kapesník v saku, ale tím gestem ho ještě víc pomačká. „Víte, Frances si to s Rose probere později. My se s těmi zákusky bohužel trochu projedeme, protože Frances do vesnice nepřijede. Její starý rolls-royce trochu vyvádí.“

V tu chvíli ke dveřím připluje elegantní žena.

„Ach, bože,“ zabručí Oliver. „Nevěděl jsem, že nás dnes čeká Elva.“

Žena vkráčí pomalu dovnitř, pohlédne mírně přes naše hlavy, jako bychom nebyli ti, za kterými přišla. Stříbřité vlasy má stažené do úhledného ohonu. Odhaduju, že je jí kolem pětapadesáti. Jenže má takový ten nestárnoucí obličej, že mi na mysli vytane otázka, jestli si někde v Castle Knoll opravdu lidé mohou dát píchnout botoxové injekce. Krémový blejzr jí ladí ke kalhotám. Kdyby tady byla Jenny, spolehlivě by poznala, jestli je to Chanel, nebo Dior.

„Waltře.“ Pronese jméno pana Gordona jako nějaký povel, úsečný pozdrav, kterým okamžitě dává najevo, kdo tady velí.

Pan Gordon se zvedne zpoza stolu a znovu se rozechvěle přehrabuje v papírech, jako by ho přistihli při něčem nepatřičném. „Elvo, ahoj. Posad se na židli tady vedle Laury,“ řekne.

„Annie,“ opravím ho. Ta žena vystrčí bradu svým směrem a působí ve své zvědavosti trochu jako nějaký pták.

„Ano, jistě, promiňte, Annie,“ řekne pan Gordon.

„No.“ Elva si založí paže na hrudi a přistoupí ke mně se rty našpulenými ve zvláštním spokojeném výrazu. „Vy jste Laurina dcera? Typické. Poslala vás, abyste si tu špatnou zprávu vyslechla místo ní.“

„Špatnou zprávu?“ opáčím. Mám pocit, jako bych kráčela do nějaké pasti, ale chci vědět, o čem mluví. „Vím jen to, že pro mě prateta Frances poslala.“ Ta slova mi připadají staromódní, jako bych byla postava z románu od Jane Austenové, kde se pro lidi *posílá*.

Elva se znovu obrátí k panu Gordonovi a já cítím, jak tlak v mých ramenou trochu povolil. Mám dojem, jako by se ode mě odvrátil ventilátor nastavený na studený vzduch a teď míří na druhou stranu přes místnost. „Ano. Frances změnila závěť. A změnila ji tak, aby z ní vyloučila Lauru. Řekla mi to osobně před pár dny.“ Elva to pronese tak věčně, že to působí skoro jako lékařská diagnóza. Jako komentář k nějakému přírodovědnému dokumentu, který lhostejným tónem líčí děsivé lví hodování. „Přijede nám to všem vysvětlit? Mám o půl jedné důležitý oběd v Southamptonu, tak tady nemůžu trčet celý den. A Lauřina dcera tady nemusí být vůbec, pokud Frances Lauru vyškrtl.“

Prekvapivě vydechnu, když pan Gordon vybuchne. „Elvo, to nemyslíš vážně! Frances tady ještě vůbec není, tak prosím nech těch spekulací. Všechno nám to vysvětlí osobně. Kde je Saxon?“

„Saxon se zasekl při nějaké pitvě v nemocnici v Sandview. Až skončí, čeká ho hodina jízdy, a to ještě za předpokladu, že stihne včas trajekt. Tak mi říkal, že se do toho máte pustit bez něj, a já mu pak vyliším podrobnosti.“

„To se Frances nemusí líbit,“ pronese pan Gordon a znovu klesne na židli.

Následuje napjatý okamžik, kdy čekáme na Elvinu reakci. Její výraz se změnil v masku zpupného pohrdání. Z jakéhosi důvodu ve mně Elvy tohoto světa nevidí hrozbu, což je v situacích podobných téhle značná výhoda.

Nasadím zářivý úsměv a řeknu: „Omlouvám se, ale nevím, v jakém vztahu jste k pratetě Frances. Jste nějaká její sestřenice?“

„Můj manžel Saxon je Francesin synovec,“ odsekne arogantně.

Máma se nikdy nezmínila, že prateta Frances má nějaké další příbuzné. Nejspíš proto, že byla vždycky jedinou dědičkou. Otevřu ústa, abych se na to zeptala, ale pan Gordon se ke mně nakloní.

„Saxon byl synovec Francesina manžela,“ pronese mým směrem. „Lord Gravesdown se chlapce ujal, když mu zemřeli rodiče, a Saxon krátce poté, co se Frances provdala za jeho strýce, odešel do internátní školy. Starala se o něj finančně, po celá ta léta, stejně jako o Lauru...“ Pohlédne úkosem na Elvu. Ta pohledem zkoumá zeď vedle hlavy pana Gordona, jako by zvuk, který vydává, bylo jen nějaké nesrozumitelné bzučení a ona se snažila zjistit, odkud se to ozývá. „Ale nikdy si nebyli nijak zvlášť blízcí,“ uzavře.

„Stejně jako s Laurou,“ pokračuje Elva, ačkoli nikdo jiný nemluví, „Frances naštěstí dostala v téhle záležitosti rozum. Dům v Chelsea dlouhá léta patří rodině Gravesdownových a mělo by to tak zůstat. A když jsem byla minulý týden na panství, viděla jsem, že tam Laura z ničeho nic poslala nějaké staré Francesiny kufry a bedny. Tím se to pro Frances uzavřelo. Chce vás obě dvě vystěhovat.“

Znepokojením se mi sevře žaludek. „To jsem byla já,“ řeknu pomalu. „Já jsem poslala ty kufry do Gravesdown Hall a na fakturu na odvoz, kterou Frances podepsala, bylo moje jméno. Počkat – proto se tak najednou o mě začala zajímat? Proč by ji to přesvědčilo, že mě má jmenovat výhradní dědičkou svého majetku?“ Mozkové závitky mi intenzivně pracují, jak se snažím přijít na důvod.

Jenže na druhou stranu, co když má Elva pravdu? Co když to, že dostala ty kufry z Chelsea, přesvědčilo pratetu Frances, že nastal čas, aby se zbavila dlouholetých nájemníků?

Elva vypadá, jako by měla vybouchnout, což dotvrzuje, že ohledně toho, že má Saxon dědit, blufuje. Ke svým závě-

rům očividně dospěla na základě toho, že slyšela, že prateta Frances vyškrtla mámu ze závěti.

„Tohle všechno se vyjasní, až se sejdem s Frances,“ odpoví pan Gordon. Dolehne na něj další vrstva únavy a já si všimnu, že je starší, než jsem si původně myslela. Musí mu být po sedmdesátce a už dlouho přеслужuje.

„Znovu nechápu,“ řeknu. „Tohle je schůzka kvůli tomu, aby nám prateta Frances prostě sdělila osobně, co sepsala ve své nové závěti? Je to... normální?“

„Frances si dělá, co chce,“ povzdychne si ztěžka pan Gordon.

„Chceš říct, že se celý život řídí tou ujetou věštbou z pětadesátého!“ vyštěkne Elva. „Ta stará protivná rašple!“ Vykulím mírně oči, ale neztrácím soustředění. Elvě tečou nervy a sledovat, jak se někdo tak obrovsky vyrovnaný přestává ovládat, není vůbec nepříjemné. „Představte si, že nám Frances odmítla zaplatit svatbu, pokud nezměníme místo konání! Se Saxonem jsme se shodli na Queen Victoria Country Club, ale Frances o tom nechtěla ani slyšet! Mlela něco o tom, že v logu mají namalovanou královnu Viktorii a že kvůli všem těm dekorovaným ubrouskům a gravírovaným sklenkám na víno by mohla celou noc *držet v dlani jedné ruky královnu*. Bylo to absurdní! Všechny potenciální miniaturní královny jí doslova ležely v *žaludku*!“ Když Elva promluví o *žaludku*, zatrne mi. Zní to, jako by se nás všechny chystala stáhnout z kůže.

Elva se najednou obrátí a pohlédne na Olivera, jako by si ho teprve v tu chvíli všimla. „Co tady dělá tvůj vnuk, Waltře? Tohle je přece záležitost rodiny Gravesdownových.“

Pan Gordon si vytáhne z kapsičky kapesník a otře si čelo. „Dovol, abych ti připomněl, Elvo, že Frances na tuhle schůzku pozvala Saxona, Annii a Olivera. Tebe nezvala.“

„Olivera?“ Elva se ani nesnaží skrývat šok. „Proč nepožádala *tebe*, když chce odkázat něco Gordonovic rodině? Dům

v Chelsea a panství Gravesdown Saxonovi a mně a nějaké sentimentální tretky tobě, Waltře. To dává smysl.“

Pan Gordon si promne kořen nosu. „Elvo, můžeš prosím skončit s těmi *domněnkami*, co stojí ve Francesině poslední vůli? Kolikrát ti ještě musím opakovat...?“

Oliver drží v ruce klíče od auta a kývne na mě. „Můžu tě svézt. Vyrazíme napřed, co říkáš? S taškou si nedělej starosti,“ pohlédne směrem k mé kožené víkendové tašce, kterou jsem si odložila do kouta. „Po schůzce se pro ni můžeš vrátit.“

Prchneme z kanceláře, jako by ji zachvátil požár, a ani nás nenapadne se rozloučit s ostatními.

KAPITOLA 4

Zápisky z Castle Knoll, 15. září 1966

Bagrují řeku Dimber, která teče ze sousedního okresu, přes panství Gravesdown a dál do vesnice.

Zaměřuji se jen na hluboké úseky, protože než se řeka dostane do vesnice, je tak mělká, že je vidět na dno. Nejhlubší úseky jsou na Gravesdownu a já na něj nedokážu přestat myslet.

Protože právě tam vlastně všechno začalo. A byl to Emilyin nápad, že se vplížíme v noci na panství – v tom je vážně lehkomyšlná.

Musím na chvíli odložit tenhle zápisník, protože je tady Peter a hádá se s mámou. Nikdo nemůže vystát tu Tansy, se kterou se oženil, ale teď, když přišlo to dítě, už nejspíš není cesty zpět. Tak moc toužili po dítěti. A ona teď možná bude milejší, když už se toho trápení zbavila.

Je zvláštní stát se v sedmnácti tetou, ale to už asi tak chodí, když máte skoro o deset let staršího bratra. I když musím přiznat, že malá Laura je opravdu sladká. Je jí měsíc, a když ji vidím, roztomile vrní. Jenže se tolik podobá své matce, a to je škoda.

KAPITOLA 5

Oliver má ve tváři nečitelný výraz, když jdeme k jeho autu. Já mám po setkání s Elvou v hlavě naprostý chaos, a tak se radši soustředím na jeho ostře řezanou tvář, zatímco se snažím přijít na nějaká slova, kterými bychom se znovu vrátili k těm narážkám na komiksy.

Stiskne dálkový ovladač na klíčích a v odpověď mu zablikají parkovací světla nablýskaného BMW. Zastavil s ním souběžně s hlavní ulicí, takže úplně zabral chodník. Neunikne mi několik zamračených pohledů chodců, kteří museli vstoupit do vozovky, aby vůz obešli, ale Oliver si jich buď nevšimá, nebo je mu to fuk.

Za rozpačitého mlčení nastartuje auto a rozjede se. Stáhne trochu okénko, takže nám do tváří proudí letní vzduch a odvane veškeré moje dosavadní napětí. Jedeme po venkovských silničkách obklopených bujnou vegetací a já mám chuť vyklonit se z okna a vdechovat zeleň těch listnatých tunelů nad našimi hlavami. Ale zaplaším to nutkání, protože nejsem zlatý retrívr.

„Tak co děláš v Londýně?“ zeptá se mě. Ze způsobu, jakým řeže zátáčky, bych měla být nervózní, ale působí sebevědomě, jako když se tady dobře vyzná.

Odmlčím se, protože na tomhle místě bych měla říct – *No, já jsem spisovatelka*. Jenny tvrdí, že bych měla říkat lidem, že to je moje práce, když se zeptají, protože technicky vzato právě tohle teď dělám. Jenom mi za to ještě nikdo nezaplatil. Ani

si mě nevšiml. Kousnu se do rtu, když pomyslím na tu prázdnou schránku doručené pošty.

„Zrovna si dávám pracovní pauzu,“ řeknu, což vlastně není lež. „A využívám čas k tomu, abych zkoušela pár kreativních projektů.“ Opět narazím na mlčení, a tak se okamžitě znovu uchýlím k nezávazné konverzaci, abychom nezabředávali do povahy mých „kreativních projektů“. „Co ty? Žiješ v Castle Knoll? Mám pocit, že po těchhle silnicích jezdíš jako místní.“ Usměju se, ale on při mé poznámce jen přimhouří oči.

„To ne. Taky žiju v Londýně a dělám v Jessop Fields.“ Odmlčí se, jako bych to jméno měla znát, ale já nemám tušení. Uvažuji nad podobnými názvy firem, abych vyvodila, v jakém oboru pracuje. Jessop Fields zní jako Goldman Sachs nebo PricewaterhouseCoopers... „Finance?“ hádám.

Odfrkne a já okamžitě vím, že jsem to u něho prohrála. Roztomilost té narážky na komiksy musela být jen náhoda. Oliver sice vypadá atraktivně, ale já mám čím dál větší pocit, že je to prostě kretén.

„Výstavba nemovitostí,“ řekne nakonec. Zručně přeřadí a vyrazí do kopce po silnici tak úzké, že se na ni dvě auta rozhodně nemůžou vejít. „Jessop Fields je *nejvěšší* firma v oboru realit v Londýně. Ale projekty máme po celé zemi. Vlastně po celém světě.“ Vítr mu cuchá vlasy a pískově blond vlny se zvedají v podivných úhlech, než se znovu usadí. Přemáhám ze všech sil smích.

Vypadá, že jsem ho svou domněnkou, že žije v Castle Knoll, naštvála. Nechápu proč, proto se rozhodnu se vyptávat dál. „Ale pan Gordon je tvůj dědeček, že? Takže jsi tady vyrůstal? Nebo jsi u něj trávil prázdniny?“

Vykrouť se z navrhovaných možností a zakryje všechny vazby na Castle Knoll detaily o své privilegované výchově. „To ano, ale spoustu té doby jsem trávil v internátní škole. Chodil jsem na Harrow, stejně jako Saxon Gravesdown,“ prohlásí hrdě. „Pak na Cambridge a potom jsem se přestěhoval přímo do Londýna a začal pracovat pro Jessop Fields. Takže

se těžko dá říct, že jsem tady vyrůstal, když jsem tolik času prožil někde jinde.“

Uvažuji nad svým dětstvím, které bylo jenom samý Londýn. S mámou jsme trávily víkendy poletováním po stanicích metra jako stříbrné míčky v hracím stroji na pinball. Vždycky jsem předpokládala, že lidé, kteří vyrostli na venkově, mají nějaké *kořeny*, jenže když slyším Olivera mluvit o absenci vazby na Castle Knoll, dojde mi, že kořeny jsem vlastně měla já. Něco na tom mě v tu chvíli uklidní. Moje roztěkané dětství s mámou bylo sice netradiční, ale aspoň bylo šťastné. Jenže při vzpomínce na náš život v domě v Chelsea se dostaví nové starosti – *Co když Elva ví něco, co já ne?* Ztěžka polknu, hrdlo mám při tom pomyšlení stažené.

„Takže necítíš vůbec žádné spojení s Castle Knoll?“ zeptám se a nijak neskrývám nevěřičnost v hlase. „Nepobíhal jsi v těch zříceninách hradu, když jsi byl malý, ani jste nejezdili se svačinou tím parním vlakem?“

Oliver jen pokrčí rameny.

„To mi přijde trochu smutné,“ podotknu.

„To proto, že nejsi z venkova. Castle Knoll ti může připadat malebný, ale život tady je fakt nuda. Osobně bych byl radši kdekoli jinde.“

„Jenom nudní lidé se nudí,“ cituju mámino oblíbené rčení. „Ale netrap se, jestli jsi měl nudné dětství, můžu ti vymyslet lepší.“ Odmlčím se a okamžik hledám inspiraci v krajině odhodlaná opravdu mu vyrazit dech. „Tam na tom kopci,“ řeknu, „sis zlomil zápěstí při pádu z kola, když ti bylo osm. A tamhle ve škole,“ ukážu na budovu v dálce, „tam jsi dostal první pusu na diskotéce po osmé třídě, zatímco jsi čekal, až pro tebe přijede maminka.“

„To nebyla moje škola,“ opáčí Oliver upjatě. „Vždyt jsem ti říkal, že jsem byl v internátní škole.“ Je podrážděný, ale mně se takhle líbí víc, protože tu svou podrážděnost aspoň nehraje.

„A *tamhle*,“ ukážu na pole plné stanů s tábořícími rodinami, „tak tam jsi v létě přišel o panictví, když jsi po prvním roce na